

der var her i Fjor, fremdeles er her i Aar, og at den maa give sig Udtryk ved Valget af dette Udvalg, og gør den det, føler jeg mig overtydet om, at Udvalget vil arbejde med Hurtighed og Energi, saa vi snart kunne saa Sagen frem til 2den og 3dje Behandling og atter kunne banke paa Døren hos det høje Landsting og vinde dets Dre og Stemmning, saa det kommer tilbage til Standpunktet fra forrige Samling, da Sagen forelaa i Form af Vædringsforslag paa Finansloven. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg paa det varmeste anbefaler Sagen til det høje Rigs Belvilje.

Klein: Det ærede Medlem, der nu satte sig, har vistnok fuldkommen Ret i, hvad han gjorde gældende i Slutningen af sit Foredrag, at det er i høj Grad magtpaaliggende, at denne Sag, som i Virkeligheden har staaet paa Dagsordenen et Aar Aar, omsider kommer til en Løsning. For min Del kan jeg ogsaa erklære mig enig i, hvad han udtalte om, at det vistnok maa anses for hensigtsmæssigt, at Sagen søges fremmet gennem en Udvalgsbehandling, som jo vistnok — det tør man haabe — vil kunne tilendbringes i temmelig kort Tid. Det ærede Medlem mindede jo om denne Sags tidligere Historie i Forbindelse med, at han nærmere paapegede, hvorom det egentlig er, at Spørgsmaalet drejer sig. Jeg skal paa dette Stadium af Sagen ikke føje noget yderligere til, hvad han derom bemærkede. Jeg skal kun sige dette, at da man i forrige Samling skiltes ad, efter at 5 Forhandlinger i hvert af Ringerne havde ført til det lidet gladelige Resultat slet ikke at saa noget Resultat ud, beroligede man sig vistnok fra alle Sider med en Forhaabning om, at den kommende Sommertid vilde kunne føre til, at man gennem en fornyet Undersøgelse kunde opdage en eller anden Udvej, saa at der kunde naas en Overenskomst mellem Regeringen og Rigsdagens tvende Ting. Jeg tilstaar, at jeg havde troet, at saadanne Undersøgelser havde fundet Sted. I Motiverne til det nu forelagte Lovforslag er der ikke talt derom, og derfor efter skulde man jo nærmest tro, at der i alt Fald ikke forelaa noget, som efter den højt ærede Indenrigsministers Opfattelse var af nogen væsentlig Betydning. Smidertid antager jeg, at Folketinget, hvis der overhovedet maatte foreligge noget nyt, kan ønske med egne Øjne at overbevise sig om, at der ikke er fremkommet noget, som kan have rimelig Indvirkning paa Sagens Afgørelse. Undersøgelsen heraf maa naturligvis hen-

vises til et Udvalg, og i et Udvalg forekommer det mig ogsaa naturligt, at de Forhandlinger finder Sted, som det maa betragtes som en Selvfølge, at man vil søge at indlede med den højt ærede Indenrigsminister for at komme nærmere paa det rene med, hvorledes han i Virkeligheden stiller sig til Sagen. Ganske vist er nemlig Lovforslaget nu forelagt med det samme Indhold, hvormed det blev forelagt i forrige Samling, men der er jo slet den store Forandring under Sagens Behandling paa forrige Rigsdag, at man fra det Rigs Side, som sluttede sig til Tanken om en Udvidelse af Stationen i Modsetning til en Flytning, mente at kunne sætte Beløbet ned, nemlig fra 350,000 Kr. til 200,000 Kr. Naar Sagen nu forelægges paa ny med Begæring om 350,000 Kr., saa er der jo en vis Udsigt til — i alt Fald har man Lov til paa Forhaand at nære den Forhaabning — at det høje Landsting nu kunde mene, at naar man ikke kan slippe billigere end med 350,000 Kr. ved en Udvidelse, saa er der mere, der taler for at søge Egen i dens Ønske om Stationens Flytning, skønt den vil koste 150,000 Kr. mere. Jeg kan forstaa, at Landstinget kunde ræsonnere som saa: Saa længe det hele kunde klares for 200,000 Kr., vilde vi ikke være med til at bevilge 500,000 Kr.; men da der nu virkelig kræves 350,000 Kr., er det tænkeligt, at Landstinget kunde stille sig noget anderledes. Jeg kan fremdeles ogsaa tænke mig dette, at den højtærede Indenrigsminister gennem den fornnyede Undersøgelse kan være kommen til det Resultat, at hvis en Udvidelse af Stationen og ikke en Flytning skal finde Sted, maa man have de 350,000 Kr., for at Udvidelsen kan blive fyldestgørende. Og jeg kunde da tænke mig, at han nu er kommen til det Resultat, at vil man ikke bevilge, hvad han anser for nødvendigt til en behørig Udvidelse af Stationen, saa vil han for sit Vedkommende snarest være tilbøjelig til at slutte sig til Folketingets gentagne Udtalelse om, at Stationen bør flyttes. Men disse forskellige Spørgsmaals Drøftelse forekommer det mig, at det kunde være heldigt i alt Fald foreløbig og forberedende at henvisse til et Udvalg, og for saa vidt konkluderer jeg altsaa ligesom det ærede Medlem, der havde Ordet før mig.

Indenrigsministeren (Singer & Lev):

Dette Forslag indeholder jo den samme Sum som det i Fjor fremsatte Lovforslag, og selvfølgelig ved jeg meget godt, at hverken Folketinget eller Landstinget har stemt for den Sum, som jeg her har tilladt mig at